

Z hororu do pohádky

Minule jsem vás, moji milí čtenáři, vyděsil, vystrašil a dnes to chci napravit a opět si vás chci sprátelit. Omlouvám se za hrůzostrašné psaní, ale jak to v životě chodí, i takové situace je třeba prožít, neb poté přijdou dny krásné. Kdyby nebylo těch chmurů, nevážili bychom si ani sluníčka. A tak dnes započneme opět svět krásný. I když musím předeslat:

Karel Jaromír Erben napsal mraky nádherných slov. (I když jeho sbírka *Kytice* nebyla příliš pozitivním dílem... Utopená holka ve spodničce? Vodník, co z toho má radost?). Jenže mu jednou opravdu hráblo a napsal pohádku *Otesánek*. To je nejmorbidnější pohádka, co znám. Dřevěný samorost sežere rodiče i chované zvěrstvo u chalupy... A pak se vydá na pouť žravosti? No prostě hrůzostrašné a rodičové, co četli tuto pohádku dětem, jim určitě způsobili nehorázné doživotní psychické problémy.

Nejsem o moc lepší! V roce 1997 za mnou přišla kolegyně Jana, to jsem pracoval v rozhlasové stanici, že uděláme na Vánoce pro děti několik rozhlasových pohádek a dala mi jako zvukaři do ruky pár scénářů. „Jano, přečtu si.“ A jelikož mi končila doba pracovní, šel jsem na vlak. Ten jel za hodinu, a tak jsem si v nádražní hospodě dal pivo a jal se studovat dodané

materiály. „Dobry, jó to půjde... Na to budou hezké zvuky... (už jsem přemýšlel, jak ozvučit) AHA!!!“ zakřičel jsem téměř na celou hospodu. „To ne!!! Otesánek? Dřevo, co žere nejen zvířata, ale i lidi??? A to zaživa???“ vyděsil jsem se, odskočil na WC a vrátil se ke stolu s neočekávaným nápadem.

Otočil jsem ten nepochopitelný papír a začal sochat svou vlastní verzi *Otesánka*. Byla sice ještě morbidnější, ale spíše silvestrovská. Nazval jsem ji *Něžný pohádkový horor o Otepánkovi z jurumunského parčíku*. Tato rozhlasová pohádka je dochována. Trvalo mi to devět piv. A druhý den čtyři piva vtipných titulků (mluvených). Pak dvě hodiny trápení zpravodajky *Zdeničky*, kdy jsem ji při natáčení neustále buzeroval, a týden práce střihačské a práce zvukařské. Ale dnes, jelikož mne tato pohádka provází celým životem, nabídnu tu nejněžnější variantu. Teď, právě teď, ji jdu vymyslet! A ty Jardo Erbene, styď se, takhle strašit děti????!!!

Pohádka o Ořezánkovi

Byli a žili jedni velmi šťastní manželé. Poznali se na večírku kamarádky a jelikož Honzík nasmělý a Anička cudná, seznámila je ta kámoška. Po svatbě žili na kraji vesnice, hned vedle lesa. Jediné, co je trápilo, byla neschopnost manžela k dostatečné erekci, aby způsobili graviditu své ženy a tudíž neměli děti. Žena na tom nebyla o moc líp. Prostě frigidka a sex brala jako neštěstí. Prostě děti roky a roky nepřibývaly. Ale jinak si žili spokojeně a jelikož ona to neměla ráda a on nemohl, žili si spokojeně mnoho let. Jen občas je popadla lítost, že ostatní ve vesnici vozí kočárky a utrácí za pleny.

A tu pojednou manžel Janek, lesní dělník, v pracovním procesu zapomněl na povinnosti, nastartoval motorovou pilu a jal se díla. Prostě nápad. Sám v tu chvíli nevěděl, co dělá, ale chtěl své *Anduličce* udělat radost. Z práce přišel zdrchaný a pozdě. *Andulka* v tu chvíli nebyla nadšená, neb upečený chléb a makovec již vystydly. Ale manžel vstoupil do místnosti a ruce měl za zády. „Ahoj *Andulko*, mám pro tebe dárek.“ *Andulka* se začala tvářit podezřívavě, že jí Janek zase přinesl z lesa houby, které ona nejí. Ale Janek pokračoval: „*Aničko*, miláčku, vím, že jsem impotent a ty nic moc baba, tak jsem udělal sošku. Jak jí budeme říkat?“

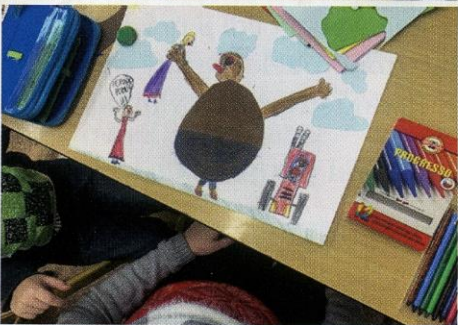
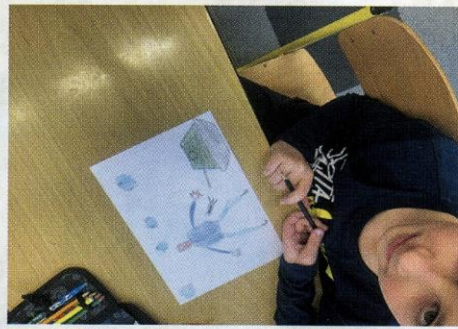
a ukázal jí své umělecké dílo. Malinkaté miminko vyřezané motorovkou z březového dřeva.

Žena zjihla a přitiskla sošku na svou hrud. „Budiž to Ořezánek!“ zajásala a políbila Jendu, až se mu postavil knír. „Aničko, já tě miluji.“ Políbil manželku a jal se shánět něco k snědku. Anička mu podstrojila, pivo mu dovolila a na prsou si hřála to dřevěné miminko.

Když se ráno vzbudili, nastal trochu problém, neb spánek s ne úplně dobře opracovaným dřevem a nahými prsy Aničky způsobily nemálo třísek v právě daných partiích. Jeník ale nikdy nenechal svou ženu v nesnázích. Dohledal tedy pinzetu a poctivě vytahoval třísku po třísce. „Já se ti moc omlouvám, Anduličko moje. Hned vezmu brusku a dítko naše opravím. A taky nalakuji, aby bylo hebké, jak novorozeně.“

A tak se stalo. Soška spala mezi nimi. „Anduličko, jsi mým životem.“ Jeníku, jsi nejlepší muž, kterého jsem potkala!“ No a za devět měsíců se narodil né pařez, ale křikloun, co chtěl neustále žrát, kadit, čůrat, a ty plínky stojej majland.

Ale, safryš, jak se to mohlo stát? {tady, se ptám a přemýšlím zoufalý já, jako autor povídky, kam jsem se do jakého kouta sám dohnal, chvíli budu přemýšlet, jak z toho ven...} ... „Jejej, ach... Erbene pomóóó!!!... Aha, tebe jsem před chvílí pohanil.“ Tak nic, promiň. Bádám a mám třetí cigáro a vousy mi povyroستly o dva milimetry... {ne, nechci sklouznout do kliše, že to byl sen. To je

nehodné HyPulíka} ... {AHA, už jsem vymyslel, jak to mezi Andulkou a Jeníkem vzniklo}:

Hned po vytažení třísek Jeník uvařil bylinkový čaj a bolavá místa Aninky pečlivě omýval a staral se, aby se Anně ulevilo. Jemným hadříkem hladil její přednosti a tu se nepostavil knír... Anička, omývána a hýčkána, pojednou zapomněla na migrény a vzniklo podpeřinové více než přátelství.

Nojo, ale takhle to původně mělo být. A Ořezánek? Ten nalakovaný hlídá ohradu s kravami a kozami, a má úspěch! Žádné zvíře si nedovolí utéct, ale prapodivně vznikají kůzlátka, selátka, telátka... A Jeník už nosí na rukách třetí dítě. První syn Dřevoň, pak dcerka Březulka a teď čestvě syn Dubomír.

Vážení čtenáři, tahle nějak to ten Jarouš Erbenů měl tenkrát napsat. Nechci znít nabubřele, ale tohle je! Pohádka! Pryč s Otesánkem a i mým Otepánkem.

Závěrem podotknu, že jsem poskytl nahrávku Otepánka, jen tak ze vtipu, učitelce Yren a ona to bez okolků použila ve výuce dětí třetí třídy. Děti mi namalovaly nádherné obrázky. Moc mne to potěšilo a tak je máte mezi textem. Děti jsou úžasné bytosti. Neublížujme jim. Jsou totiž lepší než my!!!

Post skriptum - Otesánka pro srovnání najdete:

hypulik.cz

KLICKNOUT na Hynek

KLICKNOUT na Muzika

KLICKNOUT na OTEPANEK.mp3

Dnes je táta v úterý
(nerušit... hospoda)